

ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ Ἀρχιμανδρίτου

ΔΙΗΓΗΜΑ ΗΘΙΚΟΝ

Η ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ

Ἵδοιπόρος. Τί ἔχεις, δυστυχισμένον παιδί, καὶ ἔπες κατά γῆς; Διατί κλαίεις;

Θεόδωρος. Δίότι δὲν δύναμαι νὰ στηριχθῶ εἰς τοὺς πόδας μου καὶ νὰ σταθῶ ὀρθως. Δίότι δὲν ἔχω δυνάμεις νὰ περιπατήσω.

Ἵδοιπ. Δὲν εἶσαι δηλαδὴ καλὰ εἰς τὴν υἱείαν σου; Θεόδ. Ὅχι, ἀλλὰ πεινῶ πολύ. Χθὲς δὲν ἔφαγον διόλου· δὲν εἶχον, εἰμὴ ἓν τεμάχιον ἄρτου, τὸ ὅποιον ἔδωσα ἔλον εἰς τὸν Χαρίλαον.

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ παιδὸς συνεκίνησαν πολὺ τὸν Ἵδοιπόρον, ὥστε τῇ ἑκαμῶν νὰ ὑγρανωθῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ του. Ὅθεν κατεβίβασεν εὐθὺς ἀπὸ τοὺς ὤμους του τὸν στρατιωτικόν του σάκκον· τὸν ἤνοιξε καὶ ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ ἓν ἀρκετὸν τεμάχιον ἄρτου, τυρὸν καὶ τὸ ὑδροδοχεῖον του, τὰ ὅποια προσέφερεν εἰς τὸν μικρόν, εἰπὼν πρὸς αὐτόν. «Φάγε λοιπὸν, ἀφου πεινᾷς, διὰ νὰ λάβῃς δυνάμεις καὶ δύνασαι νὰ περιπατήης».

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Θεοδώρου ἐπὶ τῇ θέα τῶν τροφίμων ἤστραψαν αὐτομάτως ἀπὸ χαρᾶν, τὸ δὲ αἰσθημα τῆς αὐτοσυνηρήσεως τὸν ὤθησεν εἰς τὸ ν' ἀρπάσῃ ἀμέσως αὐτά, καὶ ἀνευ χρονοτριβῆς νὰ τὰ διευθύνῃ εἰς τὸ στόμα του. Ἐν τῇ μεταξὺ ὁμῶς ἔπεσεν ἐκ συμπτώσεως τὸ δλέμμα του ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ ἑκαμῶν αὐτόν νὰ συγκαταστήσῃ.

«Καὶ ὁ Χαρίλαος; ἀεφώνησεν. Ἄμα ξυπνήσῃ δὲν ἔχει τίποτε νὰ φάγῃ. Ὁ φιλᾶξω λοιπὸν δι' αὐτόν τὰ τρόφιμα ταῦτα.»

Ἵδοιπόρος. Ἐχω ἄλλον ἄρτον καὶ τυρὸν διὰ τὸν Χαρίλαον· φάγε σὺ, δυστυχισμένον παιδί, φάγε χωρὶς φόβον αὐτά, τὰ ὅποια σοὶ ἔδωσα. Ὁ Θεὸς ἔχει προνοήσῃ καὶ διὰ τὸν ἀδελφόν σου. Ἄμα ἐξυπνήσῃ θὰ εὕρῃ καὶ αὐτὸς νὰ φάγῃ κάτι τι.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ὁ Θεόδωρος, ἀναπύσας ἑαυτόν, ἐσιώπησεν καὶ ἐπεδόθη εὐθὺς εἰς τὸ νὰ τρώγῃ μὲ ὄρεξιν κατὰ πληκτικὴν. Ἐπειτα ἄμα ἔφαγεν, ἠχαρίστησεν κατ' ἐπανάληψιν τὸν Ἵδοιπόρον τροφοδότην

νήθησαν οἱ προφορικοὶ λόγοι τῶν Ἀποστόλων, εἴτε τέλος διότι ἠγέρθησαν ἀπορία καὶ ζητήματα δι' ἃ ἠρωτήθησαν καὶ ἀλήνηθησαν ἔγγράφως οἱ Ἀπόστολοι κλπ. Ἄλλ' ἐκτὸς τούτων δύναται νὰ στηριχθῇ λογικῶς ὅτι πᾶν ὅ,τι ὁ Χριστὸς καὶ οἱ Ἀπόστολοι ἐκήρυττον ἐπὶ τόσα ἔτη νυκθήμερόν περιλαμβάνεται εἰς τὰς ὀλίγας τῆς Γραφῆς σελίδας; Ἐκτὸς τοῦ ὅτι καὶ οἱ ἴδιοι οἱ Ἀπόστολοι τὸ λέγουσιν καὶ τὸ διακηρύσσουσιν τοῦτο; Ἄλλ' ἐκτὸς τούτων τί λέγει ἡ Λογικὴ καὶ ἡ Ἱστορία; ἦτο εὐκόλον νὰ γράψουν οἱ Ἀπόστολοι; εἶχον τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον διαθέσιμον, καὶ τὴν ἡρεμίαν, ζῶντες ἐν μέσῳ τῆς τρομερᾶς τρικυμίας τοῦ Ἰουδαϊκοῦ καὶ εἰδωλολατρικοῦ πελάγους; (ἀκολουθεῖ)

του, εἰπὼν: «Σὰς εὐχαριστῶ ἀπείρως, καλὲ μου ἀνθρώπε, καὶ θὰ παρακαλῶ τὴν Παναγίαν διὰ τὸ καλόν, τὸ ὅποιον μοὶ ἔκαμες νὰ σὲ διαφυλάττῃ πάντοτε υἱᾶ καὶ εὐτυχῇ. Τώρα, δόξα τῇ Θεῷ, αἰσθάνομαι τὸν ἐκυτόν μου εἰς καλὴν κατάστασιν· δλέπω νὰ ἐπανήλθον αἱ δυνάμεις, καὶ μοὶ φαίνεται ὅτι θὰ δυναθῶ νὰ περιπατῶ καὶ νὰ σὰς ἀκολουθήσω».

Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τούτο ὁ μὲν Πιστὸς ἴστατο ἀκίνητος ἀπέναντι τοῦ Θεοδώρου, καὶ τὸν παρετήρει τρώγοντα, ἐνῆ ὁ ἐπὶ τῆς ράχεώς του μικρὸς Χαρίλαος, θερμαινόμενος ἀπὸ τὴν ζέστην τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἐκοιμάτο θαθέως.

Κατόπιν ὁ Ἵδοιπόρος ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν Θεόδωρον, καὶ ἤρξαντο νὰ βαδίσωσιν ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, προπορευομένου πάντοτε τοῦ Πιστοῦ, καὶ περιπατοῦντος σοβαρῶς, χωρὶς πηδημάτα καὶ φωνάς. Συγχρόνως δὲ ἠρώτα καὶ αὐτὸν καθ' ὁδόν, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔμαθεν, ὅτι ἡ μήτηρ του εἶχεν ἀποθάνει συνεπεία μακρᾶς ἀσθενείας, ὅτι ὅλα τὰ καλὰ τῶν ἐνδύματα καὶ τὰ ἐπιπλα τῆς οἰκίας τῶν εἶχε πωλήσει ὁ πατὴρ τὸν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μὴ δυνάμενος κατ' ἄλλον τρόπον νὰ ἐξοικονομήσῃ τὰς οἰκογενειακάς του ἀνάγκας· ὅτι ἦλθεν ἐπὶ τέλος καὶ ἡμέρα, καθ' ἣν εἰς τὸν οἶκον δὲν εἶχον ἄλλο τι νὰ φάγῃσι εἰμὴ ξηρὸν ἄρτον, καὶ ὅτι ὁ πατὴρ του ἐζήτηε ἐργασίαν διὰ νὰ προσπορίσῃται τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ἀλλὰ δὲν εὗρισκε, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἦτο πάντοτε μελαγχολικὸς καὶ λυπημένος.

Ἡμέραν τινα, ἐξηκολούθησεν λέγων ὁ Θεόδωρος, ἦλθον οἱ χωροφύλακες διὰ νὰ συλλάβωσι καὶ ἀπαγάγῃσι τὸν πατέρα μου, καὶ ἐκείνος δὲν ἤθελε ν' ἀποχωρισθῇ ἀπὸ ἡμᾶς, ἀλλὰ μᾶς ἐνηγκαλιζέτο, μᾶς ἐφιλοῦσε, καὶ ἔλεγε μετὰ δακρύων: «Παιδίᾳ μου, μὲ τί καρδιὰν νὰ σὰς ἀποχωρισθῶ! Ποῦ σὰς ἀρίνω; Μητέρα δὲν ἔχετε, οὔτε ἄλλην προστασίαν· φεύγω τώρα καὶ ἐγώ, καὶ μένετε ἔρημα. Θεέ μου, εἰς σὲ παραδίδω τὰ ατυχῆ αὐτὰ πλάσματα, καὶ σὺ προστατεύσέ τα.» Καὶ οἱ χωροφύλακες ἐπανελάμβανον. «Ἐμπρὸς παληγκάρι, κάμνε γρήγορα, δὲν εἰμποροῦμεν νὰ περιμένωμεν· πρόπει νὰ πηγαίνωμεν· ὁ νόμος καὶ αἱ διαταγαὶ τῶν ἀνωτέρων μᾶς, δὲν μᾶς ἐπιτρέπουσιν νὰ φερθῶμεν κατ' ἄλλον τρόπον· ἔμπρὸς καὶ ὁ Θεὸς ἃς προστατεύσῃ τοὺς μικροὺς σου· δὲν εἶπε οὔτε οἱ πρῶτοι, οὔτε οἱ ἴσῃοι.»

Ἐπειτα εἰς ἐκ τῶν χωροφυλάκων ἐκείνων ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του ἓν τεμάχιον ἄρτου, τὸ ὅποιον ἔδωκεν εἰς ἐμέ, καὶ συγχρόνως μοὶ εἶπε: «Μεῖνε ἐδῶ, μικρὲ, μὲ τ' ἀδελφάκι σου, καὶ ἐγὼ ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐπιστρέψω νὰ σὰς πάρω καὶ τὰ δύο εἰς τὸν οἶκόν μου».

Καὶ τὸν μὲν ἄρτον ἔδωσα εἰς τὸν Χαρίλαον, διότι ἐπεινα, ἐγὼ δὲ, κλαίων, ἐπερίμενα ἐπ' ἀρκετὸν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἐπειδὴ ὁμῶς δὲν ἀνεφαίνετο κανεὶς, ἀπελπισθεὶς, ἔλαβον ἐκ τῆς χειρὸς τὸν ἀδελφόν μου καὶ ἤρχισαμεν νὰ περιπατῶμεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν ἐγνωρίζαμεν οὔτε ποῦ πηγαίνομεν, οὔτε ποῦ νὰ καταλήξωμεν. (ἀκολουθεῖ).

ἌΛΗΘΕΙΑ..

Μετ' ἐξαιρετικῆς χαρᾶς ἀναγγέλλομεν τὴν ἐκδοσιν ἐν Πάτραις καὶ ἐτέρου θερησκευτικοῦ περιοδικοῦ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον. Ἐσχόμεθα τούτω ὀλοφύχως πᾶσαν προόδον ἐν Κυρίῳ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας.